

**Nagroda Naukowa Stowarzyszenia Italianistów Polskich
na najlepszą publikację książkową
z zakresu badań italianistycznych
za lata 2020-2021**

**Rekomendacje dla monografii
zakwalifikowanych do II etapu głosowania**

REKOMENDACJA

Książka Fabio Boniego *I Successi tragici et amorosi di Silvio e Ascanio Corona*”. *Né cronaca né novella: Ipotesi per un genere moderno a fine Seicento* łączy badania nad głównymi motywami barokowej literatury fabulistycznej z problematyką genologiczną. Główny materiał źródłowy stanowi rękopiśmienny odpis omawianego zbioru tekstów przechowywany w Bibliotece Jagiellońskiej

Zadaniem, które stawia sobie Autor publikacji jest próba udowodnienia, iż omawiane teksty nie dają się w prosty sposób zakwalifikować do klasycznych rodzajów prozy narracyjnej lecz sytuują się na pograniczu fikcji literackiej i dokumentu, kroniki, relacji faktów.

Część analityczna opracowania dzieli się na trzy rozdziały. Pierwszy z nich zatrzymuje się na historiach, które opisują przestępstwa czy zbrodnie dokonywane przez przedstawicieli klasy panującej oraz reakcję ówczesnego aparatu sprawiedliwości. Rozdział drugi studium poświęcony jest związkom opowiadanych historii z rzeczywistością pozatekstową. Ich realizm wynika z osadzenia w dokładnej czasoprzestrzeni historycznej. Rodzajem domknięcia analizy jest trzeci rozdział, w którym autor udowadnia, że *I successi amorosi* stanowią przykład niezwykle ciekawego połączenia pełnej faktów kronikarskiej relacji ze zgrabnie opowiedzianą historią wykorzystującą techniki narracyjne typowe dla prozy fikcjonalnej, jak spowolnienie, suspense, klimax i in.. Krytyczne spojrzenie obserwatora nieczującego związku z opisywaną klasą społeczną, staranność w warstwie faktograficznej przejawiająca się detalami topograficznymi, genealogicznymi i czasowymi oraz wykorzystanie technik typowych dla fikcji narracyjnej stanowią według Autora książki przesłanki uprawniające nas w usytuowaniu dzieła braci Corona w obrębie szeroko pojętego gatunku non-fiction, a nie tylko plotkarskiego – jak twierdzili niektórzy krytycy – pisarstwa szukającego taniego epatowania skandalem.

Książka Fabio Boniego podejmuje ciekawy, nieopracowany temat i dostarcza inspirujących ustaleń. Autora cechuje staranność w opisie faktów, jego wywód jest logiczny. Dobrze skonstruowana struktura książki prowadzi nas do hipotez będących odpowiedzią na postawiony na wstępie problem badawczy, które wydają się słuszne i uzasadnione. Konkludując, rekomenduję publikację Fabia Boniego do nagrody z uwagi na jej solidną wartość naukową.

Kraków, 19.02.2023

prof. dr hab. Jadwiga Miszańska

dr hab. Aleksandra Pronińska, prof. UP
Katedra Językoznawstwa Włoskiego
Instytut Neofilologii
Uniwersytet Pedagogiczny w Krakowie

Recenzja monografii dr Anny Dydy

***Leggibilità e comprensibilità del linguaggio medico attraverso i testi dei foglietti illustrativi
in italiano e in polacco [Czytelność i zrozumiałość języka medycznego na podstawie tekstów
ulotek do leków w języku włoskim i polskim]***

Monografia autorstwa dr Anny Dydy doskonale wpisuje się w nurt badań nad językami specjalistycznymi w perspektywie kontrastywnej włosko-polskiej. Jako materiał badawczy, Autorka wybrała ulotkę dla pacjenta i poddała ją szczegółowej analizie pod kątem przystępności zawartego w nim języka medycznego dla potencjalnego odbiorcy. Ambitnym zamierzeniem naukowym Autorki jest określenie stopnia trudności języka medycznego ulotki w oparciu o wyszczególnione w tytule publikacji dwa parametry: czytelności i zrozumiałości. Cała monografia liczy 218 stron i podzielona jest część teoretyczno-opisową i analityczną. Monografia rozpoczyna się od wstępu, w którym Autorka omawia problematykę, uzasadnia wybór przedmiotu badań (ulotki dla pacjenta) i języka (polskiego i włoskiego) oraz przedstawia założenia metodologiczne dotyczące analizy przystępności ulotki. W części pierwszej ulotka dla pacjenta zostaje precyzyjnie opisana: najpierw w ujęciu normatywnym, jako dokument regulowany normami prawnymi, a następnie w ujęciu językowym, jako tekst o określonych cechach gatunkowych i zróżnicowanej funkcji komunikacyjnej, charakteryzujący się obecnością słownictwa i struktur typowych dla specjalistycznego języka medycznego. Aby dokonać analizy gatunkowej, Autorka łączy perspektywy badawcze i odnosi się do obowiązujących norm prawnych określających obligatoryjne elementy składowe ulotki oraz do klasyfikacji typologicznych tekstu (i dyskursu) w oparciu o propozycje uznanych językoznawców (m.in. Werlich, Sabatini, Zmarzer). W ostatnim fragmencie pierwszej części przedstawiony został korpus badawczy pracy.

W części drugiej Autorka bada włoskie i polskie ulotki dla pacjenta pod kątem stopnia trudności zawartego w nich języka medycznego koncentrując się na kluczowych dla badania zagadnieniach czytelności i zrozumiałości. Czytelność tekstu ulotki weryfikuje za pomocą metod analitycznych wykorzystując tzw. indeksy czytelności tekstu. Zrozumiałość weryfikuje w oparciu o wieloaspektową analizę wybranych elementów leksykalnych i morfoskładniowych (utrudniających i ułatwiających rozumienie tekstu). Metoda opisu i analizy przedstawianych zagadnień jest spójna i konsekwentna. Obszerna i starannie opracowana bibliografia świadczy o dużym oczytaniu Autorki. Od strony formalnej monografia jest napisana poprawnym językiem. Recenzowana publikacja prezentuje wysoki poziom merytoryczny. Jest spójna i dobrze przemyślana.

Aleksandra Pronińska

dr hab. Silvia Bonacchi, prof. UW
Uniwersytet Warszawski

Durkiewicz, Maciej (2020). *Lingua e testualità dei diari on-line italiani*. Frankfurt am Main: Peter Lang

Monografia Macieja Durkiewicza pt. „*Lingua e testualità dei diari on-line italiani*” jest bardzo wyczerpującą i cenną pracą badawczą.

Autor zmierzył się z bardzo ciekawym problemem badawczym, który obejmuje zagadnienia komunikacji zapośredniczonej przez komputer (CMC), lingwistyki tekstu i badań nad multimedialnością: jakie są cechy charakterystyczne dla „dziennika on-line”, który można uznać za „nowy gatunek” komunikacji zapośredniczonej przez komputer, względem tradycyjnego „dziennika” (rozumianego jako gatunek autobiograficzny) i innych rodzajów tekstów w komunikacji zapośredniczonej przez komputer. Jest to problem badawczy, który ma szerokie implikacje teoretyczne i metodologiczne w odniesieniu do aspektów tekstowości *sensu stricto* (struktury morfo-syntaktyczne), aspektów tekstualno-genologicznych (pytanie, jakie właściwości tradycyjnego pisarstwa osobistego znajdują zastosowanie w opisie dziennika on-line), aż po aspekty czysto medialne (struktura hipertekstualna, elementy graficzne, design strony internetowej), które mają duży wpływ na spójność tekstualną i na odbiór dziennika on-line przez czytelników. Na podstawie przeprowadzonej analizy ilościowej (statystycznej) i jakościowej Autor dochodzi do wniosku, że dziennik on-line sytuuje się między tradycyjnym gatunkiem tekstu („*scrittura diaristica*”) i nową konfiguracją „medialną” (język CMC na osi język pisany Vs. język mówiony).

Podsumowując należy stwierdzić, że monografia „*Lingua e testualità dei diari on-line italiani*” stanowi poważną i wartościową pozycję badawczą we włoskojęzycznej literaturze fachowej nad komunikacją zapośredniczoną przez komputer (CMC).

Zważywszy ponadto na zamknięcie platformy blogowej, która stanowi bazę korpusu (pierwszej chronologicznie i, swojego czasu, największej we włoskim Internecie), monografia ma też wymiar historyczny: udostępnia bardzo wszechstronną i rzetelną fotografię wycinka włoskiej blogosfery, która odeszła już do przeszłości, a która nigdy nie była przedmiotem tak systematycznego i obszernego opracowania.

O walorze monografii nie stanowi jedynie jej podstawa materiałowa, lecz również wnikliwość badawcza Autora oraz trafność jego sądów i ocen. Praca charakteryzuje się niezwykle starannością w analizie danych i przejrzystością pojęciową, zaświadczać o znakomitej orientacji Autora we współczesnej dyskusji naukowej i stanie badań nad tematem. Trafnie dobrana i umiejętnie wykorzystana w pracy literatura przedmiotu, obejmująca prawie 500 pozycji, daje wgląd w badania prowadzone przede wszystkim we Włoszech, ale również i we Francji, w Niemczech i w krajach anglojęzycznych.

Biorąc pod uwagę wyżej wymienione walory monografii Macieja Durkiewicza, z pełnym przekonaniem stwierdzam, że zasługuje ona na wyróżnienie.

Wyciąg z recenzji wydawniczej prof. dr hab. Sylwii Skuzy

Terminy *język* i *dialekt* są od wieków wpisane we włoską rzeczywistość językową, co bardzo mocno przekłada się na historię kształtowania się języka włoskiego i wyróżnia na tym tle od innych języków narodowych. Nie możemy dokładnie określić ani dokładnej liczby włoskich dialektów, ani ich rozciągłości, dlatego badania nad każdym jednostkowym dialektem wydają się niezwykle cenne, z uwagi na stopniowe wymieranie niektórych z nich. Punktem wyjściowym dla przedłożonej mi pracy było więc podsumowanie zmian natury socjolingwistycznej, jakie zachodziły w kształtowaniu się języka włoskiego i nierozłącznym współistnieniu dziesiątek włoskich dialektów, które na ów kształt miały istotny wpływ. To z kolei nierozzerwalnie łączy się z pojęciami takimi jak dyglosja i bilingwizm, a w dalszej kolejności przełączanie i mieszanie kodów użytkowników języka włoskiego i dialektów Półwyspu Apenińskiego. Praca w oparciu o kognitywistyczną teorię języka analizuje przypadki alternacji i zmiany kodu w dialekcie północnowłoskiego miasteczka Talamona.

Rozdział I (*Dialettologia italiana*) zawiera zarys historii dialektów włoskich w relacji do standardowego języka włoskiego, na tym tle osadzone są także wywody związane z alternacją kodów i zmianą języka (przełączanie kodów, mieszanie kodów). Autorka staje w nim również przed niewątpliwie trudnym zadaniem dokonania syntetycznego przeglądu badań językoznawców, przede wszystkim włoskich, w zakresie dialektologii. Ze względu na rozległość i złożoność analizowanych zagadnień rozdział ten był bardzo trudny do przeprowadzenia, należy jednak uznać, że Autorka podołała temu zadaniu.

Rozdział II (*Alternanza e cambio di codice*), najkrótszy rozdział pracy, został napisany w sposób syntetyczny, ale jednocześnie wyczerpujący. W precyzyjny sposób zostały opisane kluczowe dla rozprawy zagadnienia dotyczące kwestii alternacji i zmiany kodu. Autorka porusza się w nim ze znośnością, trafnie wskazuje i cytuje źródła naukowe. Jest to solidny fragment pracy, który daje mocną podstawę metodologiczną niezbędną dla części analitycznej zawartej w kluczowym dla pracy rozdziale trzecim.

Rozdział III (*Analisi cognitiva degli atti linguistici alternati*) jest rozdziałem najdłuższym, ponieważ zawiera szczegółową analizę kognitywną aktów językowych wraz ze zmianą kodu. Ankiety socjolingwistyczne i rozmowy przeprowadzone w Talamonie, miasteczku, którego dialekt stał się przedmiotem badań, dostarczyły 63 przykłady alternacji i 84 przykłady zmiany kodu. Rozdział ten i wyniki badań są niezmiernie interesujące, ponieważ badają żywy dialekt północnych Włoch, dialekt w istocie niewielkiej kilkutysięcznej wspólnoty. Autorka trafnie zestawia motywy zmiany kodu wyrażające się w przejściu od dialektu do języka standardowego. W oparciu o oryginalne wypowiedzi uczestników badania, poddaje szczegółowej analizie każdy z ankietowanych przypadków. Na korzyść tego rozdziału przemawia także fakt, że Autorka dokonując w pracy analizy zmiany kodów zaproponowała wyodrębnienie aż 4 profili: ekspresyjnego, habitualnego, funkcjonalnego i kompetencji komunikacyjnej, które scharakteryzowała dodatkowo pod względem intencjonalności lub nieintencjonalności.

Książka zainteresuje tak językoznawców zajmujących się historią języka włoskiego, jak i przede wszystkim naukowców zajmujących się dialektologią i dialektami Półwyspu Apenińskiego. Zainteresuje także studentów filologii włoskiej lub lingwistyki stosowanej z językiem włoskim, którzy wybiorą seminarium językoznawcze. Praca jest oryginalna, ze względu na fakt, że dokumentuje współczesną problematykę, związaną z używaniem dialektu, prowadzi do interesujących wniosków, w przyszłości właśnie te badania mogą stać się punktem odniesienia dla innych badaczy dialektów włoskich.

Wyjątek z recenzji wydawniczej prof. Uł. dr. hab. Artura Gałkowskiego książki dr Małgorzaty Jabłońskiej *Kobiety w sieci, sieć kobiet. Język a budowanie wspólnoty młodych Włoszek i Polek* (DiG, Warszawa, 2021)

Książka przedstawia rozważania i wyniki badań nad tzw. „językiem kobiecym” w oparciu o analizę wypowiedzi kobiet na forach internetowych we włoskim i polskim obszarze językowym. Co do meritum, Autorka stawia tezę zakładającą istnienie specyficznego biolektu, który charakteryzuje polilog uczestniczek komunikacji odbywającej się asynchronicznie w środowisku elektronicznym. W tej perspektywie stawia sobie również za cel ukazanie obrazu świata młodego pokolenia kobiet wymieniających się online informacjami na tematy dotyczące ich bieżącego życia. W mojej ocenie cel ten został osiągnięty.

Wyrażam przekonanie, że mogłem się zapoznać z ugruntowaną naukowo pracą, która wnosi do badań nad kobiecą odmianą języka spojrzenie poprzez perspektywę komunikacji zapośredniczonej, dotąd w niewielkim stopniu poddawanej analizom językoznawczym. Część analityczna wyróżnia się dużą dbałością o osadzenie rozważań w dobrze i szeroko zdefiniowanym kontekście teoretycznym oraz troską o szczegół w omówieniu wyników badania leksykologicznego na wybranym materiale językowym.

„Ukobiecenie” języka, jak to ciekawie nazywa Autorka w swojej pracy, wyrażane jest zastosowaniem określonych środków językowych, które należy uznać za „cechy języka kobiecego”. Czytelnik z łatwością odnajdzie bogate spektrum cech semantyczno- i pragmatyczno-leksykalnych tego języka, w tym pozawerbalnych. Bardzo interesująco przedstawia się dodatkowo podsekcja „Kreatywność językowa użytkowniczek forów na poziomie leksykalnym”, jednak uznaję, że taką kreatywność Autorka świetnie wykazała nie tylko w tym miejscu swojej rozprawy, zachowując przy tym metodę kontrastywną w płaszczyźnie przeprowadzonej analizy. Z tej perspektywy wynikają istotne podobieństwa i różnice między polskim i włoskim obszarem językowym w obrębie wypowiedzi interlokuterek posługujących się stylem funkcjonalnym o zindywidualizowanych dla niego cechach. Owe cechy polegają na specyficznych środkach językowych, charakteryzujących tę wybraną odmianę cyfrowej postaci języka, w językoznawstwie włoskim określanej mianem wł. *varietà diatecnica*.

dr hab. Jolanta Dygul
Katedra Italianistyki
Uniwersytet Warszawski

Rekomendacja książki Pauliny Kwaśniewskiej-Urban
Służąc dwóm panom. Carlo Goldoni w polskim przekładzie

Badania dr Pauliny Kwaśniewskiej-Urban przedstawione w publikacji o polskich przekładach *Sługi dwóch panów* Carla Goldoniego zapełniają ważną lukę w studiach nad recepcją teatru weneckiego komediopisarza w naszym kraju. Istotnym atutem książki jest niezwykle trafnie wybrany tekst, a przede wszystkim korpus jego polskich przekładów powstałych na przestrzeni długiego okresu, od lat 20. XX wieku aż po dziś dzień. Ta najczęściej wystawiana i najczęściej tłumaczona w Polsce komedia Goldoniego, uznawana powszechnie – wbrew woli samego dramaturga – za kwintesencję dawnej tradycji komedii *all'improvviso*, a zarazem za symbol „włoskości” (czyli stereotypowych nawiązań do kultury włoskiej), rzeczywiście pozwala prześledzić dość symptomatyczną recepcję dzieła, ale prawdopodobnie także i innych komedii weneccjanina na naszych scenach (a może nawet – o czym pisze Autorka we wnioskach końcowych – bardzo tradycyjny odbiór kultury włoskiej w naszym kraju).

Praca napisana jest w języku polskim w sposób staranny, strona edytorska nie budzi zastrzeżeń. Bibliografia wygląda imponująco, nie brak w niej ważnych opracowań historycznoliterackich na temat dramaturgii Carla Goldoniego, realizacji scenicznych Giorgia Strehlera i Maxa Reinhardta czy monografii z zakresu historii oraz teorii teatru, jak i studiów krytycznych dotyczących teorii, a także praktyki przekładu oraz teorii literatury.

Podsumowując, uważam, że przedstawiona mi do recenzji książka Pauliny Kwaśniewskiej-Urban jest wnikliwym i nowatorskim opracowaniem tematu, stanowi także cenne źródło wiedzy na temat współczesnej recepcji Goldoniego w Polsce, dlatego też rekomenduję ją do Nagrody Naukowej Stowarzyszenia Italianistów Polskich na najlepszą publikację książkową z zakresu badań italianistycznych.

Jolanta Dygul

Justyna Łukaszewicz, *Włosko-polskie pogranicze literackie za panowania Stanisława Augusta*, Universitas, Kraków 2021.

Wyciąg z recenzji wydawniczej prof. dr hab. Teresy Kostkiewiczowej

Książkę oceniam bardzo wysoko. Podjęty problem kulturowo-literacki został w niej przedstawiony kompetentnie i wielostronnie, w odwołaniu do najnowszych koncepcji metodologicznych translatologii i komparatystyki, przy trafnym wyborze problemów i egzemplifikujących je konkretnych zjawisk literackich. W śledzeniu obrazów Italii wpisanych w oryginały przydatne jest posłużenie się pojęciem „włoskości”, pozwalające na odsłonięcie nowych aspektów wymiany międzykulturowej. Szczegółowe i uważne analizy porównawcze tekstów przekładanych z kultury przyjmowanej i powstałych w ramach kultury przyjmującej są wnikliwe, zwracają uwagę na istotne modyfikacje wprowadzane przez tłumaczy i adaptatorów, dostarczają przekonujących argumentów za wywiedzionymi z nich ogólnymi wnioskami, które pogłębiają wiedzę o kulturze przyjmującej. Dużą wartość ma śledzenie zawartości i funkcji perytekstów, które w polskich adaptacjach często stają się miejscem zderzenia odmiennych punktów widzenia i ujawniania uwarunkowanych kulturowo różnic stanowisk w kwestiach fundamentalnych dla autora i tłumacza. Szczególnie cenne są analizy serii przekładowych i przekładów zapośredniczonych, a także utworów, których świat przedstawiony odnosi się do różnych obszarów kulturowych, co pozwala śledzić stosunek do inności, w tym wykorzystywanie utrwalonych stereotypów narodowych, ale też próby ich przełamania. Wśród wywodów dotyczących przyjmowanych przez tłumaczy ról i strategii oraz ich tekstowych przejawów nadzwyczaj interesująca jest analiza przekładu powieści Francesca Algarottiego, zatytułowanego *Seym walny cyterski* (1788), autorstwa intrygującej osoby przedstawionej na karcie tytułowej jako Marianna Maliszewska, która wyrasta na zapoznaną, ale nader ciekawą postać ówczesnego życia kulturalnego. Monografia zawiera frapujące rozważania na temat możliwości jej bezpośrednich kontaktów z kulturą włoską i związków z gronem włoskich malarzy pracujących dla Stanisława Augusta. Dzięki tym wszystkim ujęciom książka Justyny Łukaszewicz przynosi ważną porcję nowej wiedzy na temat procesów włosko-polskiego transferu kulturowego. Poszerza o istotne ustalenia obraz polskiej kultury literackiej stanisławowskiego trzydziestolecia i ukazuje w nowym świetle jej otwartość na zewnętrzne kontakty oraz niepozbawioną dystansu myślową aktywność wobec zewnętrznych inspiracji.

Agnieszka Kuniczuk

Uniwersytet Warszawski

RECENZJA WYDAWNICZA KSIĄŻKI:

MONIKA WOŹNIAK, KATARZYNA BIERNACKA-LICZNAR, JAN RYBICKI, *BLASKI I CIEŃ WŁOSKIEJ RECEPCJI QUO VADIS HENRYKA SIENKIEWICZA*

Monografia *Blaski i cień włoskiej recepcji „Quo vadis” Henryka Sienkiewicza* odsłaniająca tajniki warsztatu włoskich tłumaczy, a także zasady wydawania we Włoszech powieści Henryka Sienkiewicza była na polskim rynku nie tylko potrzebna, ale wręcz oczekiwana. Dotychczas mieliśmy do dyspozycji jedynie studia wyrywkowe i często niezbyt udane, między innymi dlatego, że autorzy posługiwali się jedynie językiem polskim, a włoskie teksty, o których pisali, znali z przekładów i własnych domysłów. To na podstawie takich badań utarło się, że *Quo vadis* jest najczęściej przekładaną polską powieścią i wciąż obecną we Włoszech w sprzedaży. Autorki dobitnie pokazały, że to mit wynikający z nieznajomości realiów wydawniczych a przede wszystkim z nieznajomości języka włoskiego. Bo porównywane przez Monikę Woźniak i Katarzynę Biernacką-Licznar wydania *Quo vadis* okazały się często tymi samymi, choć wydawanymi w różnych wydawnictwach i pod nazwiskiem różnych tłumaczy. Wyniki tych filologicznych, stojących blisko tekstu (a nawet wręcz „w tekście”) badań zostały potwierdzone przez badania prowadzone metodami stylometrycznymi, o czym pisze w trzecim rozdziale książki Jan Rybicki.

Podstawę źródłową książki stanowią włoskie tłumaczenia powieści Henryka Sienkiewicza *Quo vadis*, przeróbki dla młodych czytelników i różnego rodzaju skróty, wersje, odmiany... Autorki uwzględniły zasoby chyba wszystkich bibliotek włoskich, a może nawet i rozszerzyły poszukiwania do innych baz, by zasób tekstów był jak najbardziej kompletny. Wkład pracy własnej autorek w tym zakresie jest pionierski, nikt wcześniej, nawet Dobrosława Świerczyńska opracowująca tom Sienkiewiczowskiego „Nowego Korbuta”, nie zgromadził takiego materiału do badań nad włoską recepcją powieści Sienkiewicza.

Za najważniejsze osiągnięcie autorek uważam zaprezentowanie materiału niedostępnego w jednym miejscu nawet dla bardziej doświadczonych badaczy spuścizny recepcyjnej Sienkiewicza. Jest to praca wykonana ze szczególną akrybią, nastawiona na kompletność i rzetelność, co należy szczególnie docenić.

Z kolei wyniki badań zaprezentowane w trzecim rozdziale są niezwykle ciekawe i w twórczy sposób uzupełniają wiedzę zdobytą przez czytelnika w rozdziałach pierwszym i drugim. Dodatkowo zilustrowanie wyników materiałem graficznym daje wyobrażenie o jakości, ilości zmian dokonywanych przez kolejne osoby podpisujące się pod wydaniem powieści Sienkiewicza. Rozdział trzeci to swoiste „sprawdzam” dla wyników badań Moniki Woźniak i Katarzyny Biernackiej-Licznar. To fascynujące, że metoda bliższa matematyce i logice tak doskonale potwierdza dokonania czynione w tradycyjny sposób, za pomocą uważnego czytania żywego człowieka.

dr hab. Agnieszka Kuniczuk

prof. dr hab. Katarzyna Kwapisz-Osadnik, Uniwersytet Śląski

Rekomendacja monografii pt. « Andare a casa o in casa? Analisi cognitiva della preposizione semplice italiana » dr. Ryszarda Wylecioła
do Nagrody Naukowej Stowarzyszenia Italianistów Polskich.

W recenzji wydawniczej monografii pana dr. Ryszarda Wylecioła, której autorką była pani profesor Elżbieta Jamrozik, czytamy: « Celem pracy jest (...) uzadanie połączeń poszczególnych zaimków prostych występujących z czasownikiem *andare* w oparciu o cechy semantyczne. Autor dowodzi, że połączenia te nie są całkowicie arbitralne, ale znajdują przynajmniej do pewnego stopnia wytłumaczenie w teorii kognitywnej, strukturach percepcji i konceptualizacji postrzeganej rzeczywistości. Tego rodzaju podejście do struktur przyimkowych jest oryginalne i ciekawe, jako że większość studiów im poświęconych traktuje przyimek jako element czysto relacyjny, a więc asemantyczny. Włączenie zatem przyimka do całości struktury wyrażenia, powiązanie struktur gramatycznych z leksykalnymi i poszukiwanie semantycznych uzasadnień użycia przyimka w kontekstach, jeśli okaże się przekonujące, będzie nie tylko cennym rozwiązaniem dla opisu języka włoskiego, ale znajdzie zastosowanie w dydaktyce języków obcych ».

Sądzę, że te słowa najlepiej i najpełniej rekomendują monografię dr. Ryszarda Wylecioła do Nagrody Naukowej Stowarzyszenia Italianistów Polskich.

Pozwolę sobie dodać, że monografia pt. « Andare a casa o in casa? Analisi cognitiva della preposizione semplice italiana » stanowi sumienny i oryginalny wkład w nurt badań nad rolą przyimka w odniesieniu do rzeczywistości pozajęzykowej, w tym przypadku chodzi o przyimki występujące z czasownikiem *andare*, który należy do czasowników o wysokiej produktywności. Znajomość omawianej problematyki, konsekwentne realizowanie hipotez podjętych badań, jak i sama tematyka oraz nowatorskie podejście wynikające z przyjętej metodologii, która wpisuje się w językoznawstwo kognitywne, utwierdzają moje przekonanie o wyróżnieniu monografii w kontekście przyznawanej corocznie Nagrody Naukowej Stowarzyszenia Italianistów Polskich.